

Annin kiitospäivä

Anni oli yksi niistä nuorista, terveistä naisista, joita siirtolais-
tulva kuljetti mukanaan Euro-
pasta Amerikkaan ennen mail-
mansodan alkamista. Nuoruus ja
terveys ulkui Annin koko olen-
nossa. Hyvästä tai huonosta
hermostosta puhuttaessa Annia
nauratti, sillä hänestä se oli
yhden tekevää olko hänellä itsel-
lään hermostoa tai ei.

Suomessa ollessaan oli Anni
palvellut maalaistaloissa ja tot-
tunut raskaisiin töihin ja pie-
neen palkkaan. Sitten siirtyi
hän Amerikkaan etsimään suu-
rempaa palkkaa ja kevyempää
työtä — Annilla oli unelmansa
kuten yleensä toisillakin siirto-
laisilla. Hän aikoi koota sievo-
sen summan rahaa, ja sitten
mennä kasino vanhaan maahan.
Sen pitimmälle eivät hänen
suunnitelmansa ulottuneet.
Anni oli ollut vasta jonkun
kuukauden palveluksessa ameri-
kalaisessa perheessä kun hän er-
rään kerran kuuli joidenkin kau-
emmin palveluksessa olleiden
tyttöjen moitiskelevan suunnat-
toman pientä työpäivää. Annin
mielestä oli kerrassaan joutavaa
moitittia kolme- tai neljätoista-
tuntista työpäivää kun kerran
työkään ei ollut raskasta, ja
paremminhan se aikakin kuluu
kun saa kaiken päivää työtä
tehdä. Eräs työstä silloin huo-
mautti: "Annahan kun kymme-
nenkin vuotta palvellet, etköhän
silloin ajattele toisin." Mutta
Anni oli varma, ettei hän mil-
loinkaan niin vaativaiseksi tu-
lisi.

Kuusi vuotta on kulunut An-
nin Amerikkaan saapumisesta.
Tällä ajalla oli Annista kehitty-
nyt ensiluokan palvelustyttö. —
Hän ei milloinkaan säästänyt it-
seään, vaan teki renkaan muo-
toisia työpäiviä viiden dollarin
viikkopalkalla, vieläpä hän use-
asti uhrasi vapaapäivänsäkin
rouvaa miellyttääkseen. Tästä
palkkioksi rouva kiitti Annia ja
Anni oli suuresti onnellinen —
joskus tosin alkoi tuntua kuin
jalvoja pakottaisi ja muutekin
useasti väsytti. Mistä tuo omi-
tuinen pakotus johtui, sitä An-
ni ei joutanut ajattelemaan —
ja väsymyksen oli milloin mit-
kään syyt.

Oli Kiitospäivän aamu. Anni
nousi vanhaan ylös, sillä tänään
täytyi saada paljon valmista.
Tavallisten jokapäiväisten töi-
den lisäksi täytyi laittaa päi-
vällisen lähes kahdeksan-
neljelle hengelle. Anni hyöri ja
pyöri kaiken aikaa kuin kone,
jonka ennätyksellä tahdotaan
voittaa kaikki entiset; kello
kaksi täytyi päivällisen olla val-
mis, myöhästyä se ei saa mi-
nuuttiakaan, sillä kello neljä
tahtoo emäntä vieraineen olla
valmis lähtemään teateriin. Tä-
smälleen kello kaksi kantoi Anni
kahdeksantoista paunan painoi-
sen kalkkunan pöytänsä; rouva
teki pikaisen tarkastuksen ja
tyytyväisenä hän vieraineen ist-
tui täyteen ahdetun pöydän ää-
reen. Anni tarjosi vähä uusia
ruokalajeja, vähä nudelleen ka-
tosi hän ruokahuoneesta ja il-
mestyi jälleen hyvältä tuoksu-

vien herkkujen kanssa. Viimein-
kin oli päivällinen loppunut ja
rouva ilmaantui keittiön ovelle
ja lyhyesti ilmotti olevansa tyy-
tyväinen. Anni vilkaisee kelloa;
neljä! Ehtikö hän ensinkään ul-
los? Mitä on Kiitospäivä ilman
jos ei pääse ulos tuttavien luo?
Sitten hän silmäilee suunnat-
toman suuria astiakasoja, patoja
ja pannuja; kaikki nuo täytyy
pestä ja laittaa kuntoon ja vä-
syttääkin jo. Mutta ei auta, täy-
tyy koettaa joutua. Hän ei ajat-
telekaan koskea herkkuihin joita
on koko päivän valmistanut —
ei joudu. Kellon kanssa kilpail-
len saa hän työnsä suoritettua
kuuteen. Hän aikoo juosta kol-
manteen kerroksen pukentuuksi-
seen, mutta jalat pettävät jo to-
sen kerroksen rappusilla. — Mitä,
väsymystäkö! Ei, nyt ei ole aikaa
istua, täytyy joutua ulos.
Hän ponnahtaa ja rinetää hu-
neeseensa — saahan toki kenkiä
nyörittäissä istua. Hänen sor-
mensa hyppivät omituisesti lenin-
kiä kiinnittäessä ja tuntuu itket-
tävän. Onko se hermostuneisuutta?
— Hän istahtaa vuoteen ren-
nalle miettiäkseen, mutta hän ei
voi miettiä, on liaksi väsynyt.
Tahtomatta vaipuu hänen pään-
sä tynnylle. Hän unhottaa kaik-
ki, hän tahtoo levätä. — Kun
Anni havahtui oli kaikki hiljais-
ta ja pimeää; hän katsoi kelloa,
viisi! Hän koettaa muistella,
vaan ensi hetkellä hänen on vai-
kea käsittää onko aamu vai ilta.
Hän huomaa olevansa puettuna
parhaaseen pukuunsa, ja silloin
hän muistaa, että oli aikunut
lähteä ulos, ja nyt on hän nuk-
kunut ja kaikki Kiitospäiväksi
aijotut hauskuudet ovat jääneet!
Kuinka voi olla mahdollista, et-
tä hän nukkui! Sitten muistaa
hän äärimmäisen väsymyksen e-
dellisenä päivänä. Ja vähemmän
soimaa itseään, mutta sen sijaan
on jokin uusi ajatus syntymäs-
sä. — Kun rouva kysyi Annilta,
josko Annilla oli hauska kiitospäivä
ja muistiko Anni syödä
kyllyksi päivällistä, jäi Anni sa-
nattomaksi, mutta hänen huulillaan
pyöri katkera vastaus.

Ajatelkaamme kuinka monia
satoja palvelustytöitä on Annin
asemassa! Eivätkö kiitospäivä
ja joulu ole kaikkein raskaim-
mat päivät palvelijattarille. Jol-
loin toiset ihmiset lepäävät ja
ravitsevat itsensä mahdollisim-
man hyvillä ruokalajeilla, sil-
loin palvelijattaret saavat raa-
taa aamusta iltaan ja kun hei-
dän työnsä viimeinkin ovat val-
miina ovat he aivan liian vä-
syneitä, nauttiakseen minkään-
laisista huvituksista. Eikö olisi
parempi jo alkaa järjestymisen
avulla hankkimaan oloihinsa pa-
rannuksia, joiden kautta palve-
lijattaret voisivat itse määritel-
lä kuinka monta tuntia he ha-
luavat tehdä työtä moisina mä-
säysjuhлина, ja kuinka suuren li-
säpalkkion he haluavat ylimää-
räisestä työstään. Vasta silloin
voisivat palvelijattaretkin tun-
tea juhlatunnelmaa.

Aino K—y.

Jos samettipuku tai sametilla pääl-
lystetyt huonekalut ovat auringonval-
on vaalentamia, saa ne näyttämään
kirkkailta ja uusilta harjaamalla ni-
itä kloroformiin kastetulla pehmeällä
harjalla tai vaatteella.

Ylös orjuudesta.

(Kuvaelma)

(Esitetty S. S. O:n "Akkain" il-
tamassa Astoriassa, Ore. heinä-
kuulla v. 1918).

Keskellä näyttämöä on valta-
istuin jollakin lavalla eli korok-
keella, jolla istaa kruunupäinen
kuningas. Kuningas on pitkä-
partainen, häijyn näköinen, pit-
kään viittaaan puettu. Oikealla
puolella valtaistuinta seisoo li-
hava mies edustaan kapitalismia.
Valtaistuimen vasemmalla puo-
lella seisoo pappi. Valtaistuimen
takana, hiukan varjossa seisoo
tumma viittäinen Kuolema viikat-
teinen.

Maassa, valtaistuimen juurella
on kansaa polvillaan. Kansan
joukossa ovat: Totuus, Oikeus,
Vapaus, Veljeys, Tiede ja Taide.

Kansan joukossa seisovat or-
javoudit: Nälkä, Taudit, Tietä-
mättömyys, Valhe, Viha ja Or-
juus, joilla jokaisella on ruoska
kädessään. Orjavoudit ovat
puettu tummiin viittoihin.

(Totuus, y. m. sekä Viha y.
m. erotetaan muusta kansasta si-
ten, että heille sidotaan nimi, jota
esittävät, joko pään ympäri
tai muualle, josta yleisö sen hy-
vin näkee).

Vapaus

(yrittää nousta ja kohottaa yh-
teen sidotut kätensä valtaistuinta
kohden); Jalo hallitsija, nää si-
teet päästää suo, ett' siunausti
ni jakaa voisni ääriin kaiken
maan!

Kuningas:

(katsoo Kapitalismiin, nauraa pi-
rullisesti ja viittaa orjavoudeille,
jotka kumartavat nöyrästi); Vi-
ha, Tietämättömyys, Nälkä, teh-
täväanne tietäkää!

(Orjavoudit ruoskivat Vapau-
den maahan).

Pappi:

(tekee hartaana ristinmerkkejä
orjavoutien ruoskiessa Vapaut-
ta).

Orjuus:

(kantaa Kuninkaalle, Kapitalis-
mille ja Papille viiniä. He juo-
vat ja mässäävät eivätkä huo-
maa liikettä kansan joukossa en-
nenkuin sieltä puhutaan).

Totuus:

(kätet lujasti sidottuna selän
taakse. Hän nostaa hiljalleen
päänsä sillä aikaa kun hallitsi-
jaryhmä mässäää. — Oikeus (side
silmillään), Tiede (side suulla),
Taide (oikea käsi sidottuna),
jotka ovat lähellä Totuutta, nou-
sevat polvilleen, tarttuvat To-
tuuden vaatteisiin, kun huomaa-
vat hänen nostavan päätänsä ja
ojentavat kätensä Kuningasta
kohden, kun Totuus, joka on
päässyt vihdoon seisomaan, pu-
huu): — Hallitsija maan, sä et-
kö vapaaks' mua jo voi päästää?
Valheeseen hukkuu pian koko
maa!

Pappi

(alkaa viittomaan kiihkeästi o-
sottaen Totuutta ja toisia Kunin-
kaalle).

Kapitalismi

(osottaa heitä sormellaan kunin-
kaalle).

Kuningas:

(katselee Totuutta hyvin tuike-

asti); Valhe, Viha, Tietämättö-
myys, miiks' ette iske kumoon
noita? Tehtäväanne täyttäkää!

Orjavoudit

(kumartavat hyvin syvään kunin-
kaalle ja ruoskivat Totuuden ja
toiset maahan).

Kapitalismi

(nauraa) Ha, ha, ha! Se oiva
teko oli. — Tuo Veljeys kanso-
jen toki nukkuu vielä, tyhmä.
No, se hyvä on. Suur' hallitsi-
ja, suo lapses Vihan häntä vielä
uneeen lisää tuudittaa. Ha, ha!

Kuningas

(nauraa makeasti ja iskee sil-
mää Kapitalismille. Antaa ää-
nettömän määräyksen Vihalle).

Viha

(asettuu vartiomaan Veljeyttä,
lyöden häntä ensin piiskallaan).
(Valo himmenee hiukan).

Kuningas

(kohottaa pikarinsa ja käskce
Orjuuden tuoda lisää viiniä; tar-
joaa viiniä Kapitalismille ja Pa-
pille); — Terve teille, jalot ys-
tävät ja veljet! Nyt saamme taas
viittä hänskaa elämää kun nuo
houkkiot on masennettu! (Juo-
vat).

Kuolema

(nauraa hiljasta ivanauraa).
Näyttämöä valaistaan sinertä-
vällä valolla. Kuuluu joku kan-
sallissävel. Kun sävel alkaa kuu-
lua, nostavat Totuus, Oikeus,
Vapaus ja muutkin päätänsä
kansan joukosta — paitsi Vel-
jeys).

Kuningas

(viittoo kaikille orjavoudeille,
käskien ruoskia kansaa)

Orjavoudit ruoskivat kansaa,
joka vaipuu nöyränä maahan.

Valo näyttämöllä himmenee
jälleen. Kuuluu kansan raskaat
huokaukset. Hallitsijaryhmä juo
ja kiistelee maljoja. Valo alkaa
vähitellen muuttua punaseksi.
Alkaa kuulua jonkun vienon soit-
timen soittama Internationalen
sävel. Kansa alkaa osottaa le-
vottomuutta. Hallitsijaryhmä
lakkoo mässäämistä ja alkaa
näyttää levottomalta. Kapitalis-
ti ja Pappi viittoavat Kuninkaalle.

Kuningas:

Nälkä, Taudit, Viha, kaikki or-
javoudit, mitä odotatte. Lyökää
kansaa! Se eihän nousta saa!
(Orjavoudit ruoskivat).

Soitto kuuluu voimakkaampa-
na. Kansa ruoskinnasta väit-
tämättä on levoton ja murisee.

Soitto kuuluu nyt hyvin voi-
makkaana ja näyttämön perälle
ilmestyy Työ ja Sosialismi (Työ:
suuri mies, työmiehen vaatteissa.
Sosialismi: pitkä valkoinen viit-
ta, punanen vyö olkapäältä vyö-
täreelle). Työ kantaa suurta pu-
nasta lippua, josta muodostuu
tausta Sosialismille. Kansa non-
see ylös nähdessään Sosialismia
ja Työn ja huudahtaa: Ah!

Vapaus

(rientää Sosialismia kohden).

Veljeys

(herää ja nousee, katsoo ihmetel-
len ympärilleen).

Kuningas

(hyppää ylös raivostuneena ja
(jatkoa kolmannelta sivulta)